

Jo NO sóc mestre!

Una de les raons per les quals Jordi Pujol s'ha mantingut durant vint-i-tres anys en el poder és l'habilitat d'aquest home per traslladar la responsabilitat de les seves pors i les seves renúncies personals i polítiques al conjunt de la societat catalana. És allò de "és que el país no segueix" que ha quedat gravat en marbre al frontispici del Palau de la Generalitat, exactament en l'espai que hi ha entre Sant Jordi matant el drac i la bandera espanyola que marca el límit per dalt de l'edifici.

Aquesta actitud ha estat constant i, de fet, ha tingut el seu rendiment, com a mínim per als que s'han beneficiat de sis victòries electorals seguides. Però nosaltres, els ciutadans, estem al límit de la tragèdia psicoanalítica. I és que tants anys de complex de culpa per les nostres desgràcies per força ens han hagut de deixar seqüeles. Per això els proposo iniciar una teràpia que a mi em comença a anar bé. Cal repetir el següent:

"Jo NO sóc mestre! Jo NO tinc la culpa que si demano un tallat el cambrer em miri com si fos un extraterrestre! Jo NO sóc responsable que les pel·lícules dels cinemes segueixin doblant-se o subtitulant-se en castellà. NO sóc jo qui ha decidit que la majoria dels taxistes segueixin sense no dir "bon dia" en català..."

Senyors de la Generalitat, vostès SÍ que haurien de ser mestres, SÍ que ens haurien de garantir (posin multes, suspenguin llicències, facin alguna cosa) que se'ns entengui als locals públics, vostès SÍ que tenen la culpa que no es pugui viure en català...

I si el país no segueix, deixem-ho córrer. Però no ens castiguen més el subconscient, i menys pagant nosaltres.

Salvador Cot

La crònica**El decàleg idíl·lic del valencià i la pragmàtica urbanística balear****Dissabte, 27 de setembre**

L'alcalde de Xeresa, condemnat. La Sala Segona del Tribunal Suprem condemna Ciprià Fluixa, alcalde de Xeresa (Safor), del PP, a vuit anys d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, dos anys d'inhabilitació especial per a l'exercici de la professió, dues multes d'un total de 456.769 euros i un any de presó per delictes de prevaricació mediambiental i delictes contra el medi ambient. Poca broma. L'Audiència Provincial de València, en canvi, exculpa Fluixa el 13 de juliol del 2002, tot i basar-se en els mateixos antecedents de fet. La justícia, en mans brutes?

A Fraga, Correllengua. L'afirmació ja ha esdevingut quotidiana, cada any, en aquesta època: els actes del Correllengua són una festa de participació. Per tant, destacar que així ha succeït igualment a Fraga semblaria redundant si no fos per les amenaces que aquest acte havia rebut d'algun grupuscle blaver (Grup d'Acció Valencianista). Des del Casal Jaume I de Fraga, organitzador de les activitats, denuncien pintades en contra del català, però, sobretot, subratllen l'èxit de la Gimcana per la Llengua (amb la col·laboració de Ràdio Fraga) i de la festa infantil amb què la capital del Baix Cinca s'ha sumat al Correllengua. I això és el que compta.

Dimarts, 30 de setembre

VOSC (versió original subtitulada en català). La Generalitat de Catalunya i els cinemes Truffaut de Girona han arribat a un acord per impulsar el català en els subtítols de les versions originals. El Departament de Cultura subvencionarà la subtitulació i les còpies, i els cinemes Truffaut estrenaran quatre pel·lícules abans d'acabar l'any (*Son frère*, de Patrice Chéreau; *La fleur du mal*, de Claude Chabrol; *Mystic river*, de Clint Eastwood, i *Anything else*, de Woody Allen). Els cinemes Catalunya de Terrassa, per la seva banda, estrenaran *Dreamers*, de

Bernardo Bertolucci. Ja era hora que el català s'introduís també en les versions originals i que les sales que programen regularment aquestes versions s'hi impliquessin. Més encara quan és només qüestió de voluntat. Els diners són públics.

Més ciment. La majoria absoluta del PP en el Parlament balear aprova, com era previst, la reforma de part de les Directrius d'Ordenació Territorial (DOT) de Balears per permetre la construcció d'un camp de polo a Campos (Mallorca), així com algunes construccions d'habitatges a zones protegides d'Eivissa. Es dona la circumstància, certament paradoxal, que les DOT no van ser reformades pel Pacte de Progrés, per fer-les més proteccionistes, i que van ser una creació del govern Matas en l'anterior etapa (1996-1999). O sigui, el PP reforma una llei feta per ell mateix que ara troba que deu ser massa proteccionista. En fi...

Dijous, 2 d'octubre

El decàleg del valencià. La Comissió Interdepartamental del Valencià, ens que depèn del Consell valencià, en mans del PP, aprova un document amb deu "normes d'ús obligatori", amb l'objectiu, en paraules del conseller de Cultura, Educació i Esports, Esteban González Pons, de "dignificar el valencià i equiparar-lo al castellà". El decàleg del "superconseller" González Pons, doncs, pretén equilibrar una situació que ja està d'antuvi decantada a favor del castellà —una situació clara de diglòssia i un procés d'avançada substitució lingüística, que en dirien els sociolingüistes—. A més, les mesures afecten tota l'administració, però amb intensitats i velocitats divergents. Una de les normes, posem per cas, "obligarà" les unitats administratives que atenen directament els ciutadans a iniciar en valencià la comunicació amb els ciutadans, i a canviar automàticament al castellà si els ho sol·liciten. Bilingüisme actiu, en diuen els polítics.

La Plataforma proseleccions catalanes creu que qui millor pot representar els seus interessos és ERC. El conseller valencià de Cultura, Educació i Esports, Esteban González Pons, amb alguns membres de la Comissió Interdepartamental del Valencià en la reunió d'Ares del Maestrat en què es van aprovar les mesures "per dignificar el valencià i equiparar-lo al castellà".

JORDI PLAY / EFE

Qui vetlarà, però, pel compliment d'aquesta normativa? I si el personal que atén el públic no sap expressar-se en valencià? Encara és més, qui bescantarà el costum interioritzat pels valencianoparlants d'iniciar la conversa quasi sempre en castellà? Mesures d'aparador, les del Consell valencià. O pur i dur foc d'ence-nalls.

El PP i les eleccions generals. El comitè executiu regional balear del PP es reuneix, i en la roda de premsa posterior, el secretari general, José María Rodríguez, assegura que el seu partit consideraria "un èxit" si guanyàs a Balears la majoria d'escons, tot i que en perdés 1. Ara en té 5, i 2 el PSOE. Curiós, això del PP d'obrir el paraigua abans que ploqui. Deu ser que així volen llevar importància a un hipotètic cop electoral, com seria perdre un diputat illenc? Estrany, si més no.

Les seleccions trien ERC. Es confirma l'acord electoral entre Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i la Plataforma

pro seleccions esportives catalanes. La reacció de Convergència és immediata i arriba des de Berlín, on Pujol participa en una cimera hispanoalemanya. Pujol diu que el líder de la plataforma, Jaume Llauredó, ha actuat de manera "altament incorrecta", en el sentit que l'acord no té en compte l'esforç fet des de CDC per ajudar la Plataforma. Pujol es refereix a les signatures que la plataforma va recollir, més de mig milió, per presentar l'any passat al Parlament català una iniciativa legislativa popular a favor de la participació de les seleccions catalanes en competicions esportives oficials. De fet, CiU també havia estat negociant un acord amb la plataforma, però finalment ha estat ERC qui ha convençut Llauredó que pot ser el partit més capacitat per defensar-ne els interessos. Val a dir que la campanya de la plataforma ja fa temps que dura, i Llauredó i companyia no només esperaven que CDC els ajudés a recollir signatures.

Ni cinc al calaix

Entrats a la tardor, al País Valencià continua la moda estiuenca de remarcar les diferències entre les maneres de fer del president de la Generalitat, Francesc Camps, i el seu antecessor en el càrrec, Eduardo Zaplana. No cal esmentar José Luis Olivas, perquè les enciclopèdies ja se n'ocuparan, de citar-lo –amb dues ratlles ja sobrarà– i, d'altra banda, intentar esbrinar algun signe del seu pas pel Govern resultaria del tot estèril. I bé, mentre el nou titular del Consell ja porta més de cent dies reglamentaris vivint de la gesticulació, l'altre, allà a l'hiperministeri, manté el control sobre algunes de les principals fuites del pressupost de la Generalitat –l'oficina dels grans projectes i la Radiotelevisió Valenciana, entre d'altres–. Tot allò que pot reportar ingressos atípics a més de contribuir a la caixa del partit, ho controla Zaplana, aliè als advertiments del Banc d'Espanya –una manera de definir la sucursal del Banc Central Europeu a l'estat més espanyol de la Unió Europea–. El País Valencià encapçala la classificació a la lliga de l'endeutament públic. L'alarma sona de valent a les poques instàncies públiques i privades conscients del desgavell. Com si res. Zaplana dispara amb pólvora de rei i Camps fa gestos. En realitat, poca cosa més pot fer. Amb un deute que ja demana l'atenció del Fons Monetari Internacional, les incontrollables alegries pressupostàries a la televisió i a la comèdia cultural, a Camps només li queda el mim. Tots fan elogis del vestit del rei, però el rei va despullat. Ni cinc en té al calaix per a roba. Zaplana es va quedar fins i tot amb el sastre.

Manuel S. Jardí

AL MARGE